

01 — OKTOBAR

*Sve je pošlo naopačke za ptice i mačke
Kad je jesen okačila svoje žute značke.*

Oktoibar je pomalo napet mesec i noćas je vrhunac. Mračno je kao u rogu, a ja sedim satima i mislim o besparici. Nevezano. Razmišljao sam i ranije, nije da nisam. O dugovima, o bivšoj ženi, o deci koju nikad neću videti, o stolici...

Zbog nje me sada boli članak. Opasač je nedostižan i klata se nad kršinom. Prokleta stolica! Raspala se trenutak pre no što sam stigao da provučem vrat kroz omču. Nigde više ne daju na crtu, a bolest i mučnina ne prolaze. Desilo se najgore što se moglo desiti. Trezan sam.

Tras! Tras!

Dva pucnja u blizini . Ništa neuobičajeno, ali preblizu. Zatim lomljava, topot nogu. Dižem pogled. Tamni obris izranja iz mraka i proleće na dohvat ruke. Dobija na ljudskosti.

Potom pucanj, urlik i kao na usporenom snimku vidim kako mu se koleno raspada. Došljak pada i ispušta akten tašnu.

— Pomozi mi... sakrij... ovo... — ne znam zašto, ali dohvatam torbu i guram je pod gomilu đubreta iza sebe. Tip odnekud vadi pištolj i puca. Neko vrišti samo trenutak pre no što se pridošlici potiljak rascveta pod izlaznim udarom taneta. Tišina dolazi naglo kao udarac maljem. Biti trezan ponekad pomaže u razmišljanju. Torba! Ako su se ovi divljaci poubijali zbog nje, sigurno je u njoj nešto vredno. Pare! Dohvatam je sa namerom da je otvorim, ali idućeg trenutka do mozga mi dopire da je više nego izvesno da će ubrzo neko stići da dovrši posao. Bolni članak me sprečava da pojurim. Ipak hitro napuštam poprište, čvrsto stežući svoj dragoceni plen.

Stižem do jazbine stečene ljubaznošću čuvara koji mi je dozvolio da stambeni kontejner gradskog vodovoda koristim kao privremeni smeštaj. Žurno zatvaram vrata za sobom i zaduvan sedam na patos, trljajući bolni članak.

Dohvatam torbu i pokušavam da je otvorim. Đavola! Sedmocifrena šifrovana brava! Spuštam je, a zatim pokušavam da provalim. Uzalud. Neka od prokleta kvalitetnih fićfirićkih

tašni! Sakrivam je, a trenutak kasnije dobijam ideju. Možda je šifra zapisana negde u buđelaru tipčine kod koga je bila.

Vraćam se do mrtvaka i uzimam mu novčanik. Par novčanica i ništa drugo. Nikakvih dokumenata. Razočaran podižem pogled da bih zgranut ugledao tri vitke senke koje mi bez žurbe prilaze. Profesionalci! Prekasno da nestanem. Koliko li su videli? Ne kvare pravilnu formaciju u kojoj napreduju i zapažam obrijane glave. Minđuše. Hromirane pištolje. Kožne rukavice. Vođa prilazi. Osmatra slomljenu stolicu, zatim omču i prezrivo se osmehuje. Pružam mu novčanik. Ne prihvata. Izraz lica se ne menja dok progovara:

— Gde je torba? — Sležem ramenima, zatim pokazujem ka bulevaru, praveći se pijanijim nego što jesam. Suočavam se sa cevlju pištolja među očima.

— Torba?! — ponavlja preteći, a ja shvatam koliko nepodnošljiva postaje verovatnoća da moje samoubistvo neće ostati na pokušaju. Bešika popušta i osećam slivanje niz nogavicu. Ponovo sležem ramenima i pokazujem u istom pravcu.

— Odneli... — mrmljam. Pištolj se odmiče, nešto se došaptavaju, pa preturaju odeću pokojnika. Najzad se okreću i polaze. Najednom vođa se okreće. Žmurim očekujući hitac, ali

umesto toga nešto mi pada u krilo. Otvaram oči, podižem pogled i vidim nipodoštavajući osmeh

— Votka – kaže ravnodušno. Zatim se okreće i odlaze. Odvrćem čep i povlačim dobar gutljaj. Slabije od brlje, ali pomaže. Čim su nestali sa vidika, sklanjam novčanice, odbacujem novčanik, ustajem i povlačim se. Situacija je suviše rovita. Koliko li će neprijatnih ekipa noćas ovuda prodefilovati?

Vrativši se u jazbinu, neko vreme se neuspešno zamajavam svojim otkrićem, a zatim ga skrivam, dovršavam votku i tonem u slatke snove.

Iduće jutro prolazim kraj pozornice sinoćnjeg događaja. Sasvim očekivano, opasano je trakama i okruženo policijom. Neočekivano je prisustvo pripadnika armije pod gas maskama i mnoštvo tabli sa mrtvačkim glavama. Moje otkriće je izgleda mnogo vrednije no što sam mislio.

Novac sinoć pokupljen su krupne novčanice. Dovoljno za pivo, par litara brlje i gomilu svega i svačega iz gvoždare. U jazbinu se vraćam bogato opremljen sekačima, čekićima i burgijama.

Celodnevno majstorisanje ne daje nikakve rezultate. Od čega li je napravljena prokletinja?! Dlanovi su mi prepuni žuljeva, ali torba ne popušta.

Oktobar je pomalo napet mesec. Posebno noću. Vundaram prokletinju sa sobom, ali nikom ne pada na pamet da je otkupi. Čak ni da mi plati piće u zamenu. Opet sam na početku.

Kad sam već počeo da razmišljam o tome da nabavim neku stabilniju stolicu, naglo i naizgled niotkud, stiže genijalna zamisao. Tako jednostavno, a tako teško za setiti se.

Negde na pola noći dolazim do čuvarske bodice i vidim da čuvar dobrotvor hrče. Nije da ne cenim dobru nameru iskazanu dozvolom da boravim u gradskom objektu, ali sada mi treba više; zamajac dubinske pumpe. Momci u kontrolnoj sobi ne oglašavaju se dok prolazim kraj pritvorenih vrata. Ako ne spavaju, najverovatnije se kartaju. Neće ni primetiti situaciju koju mi čine.

Klak, klak, klak... Točak se neprestano okreće i tačno znam gde treba da podmetnem svoje blago. Guram ga hitro i povlačim ruku. Tras! Torba se otvara i odleće ravno u

rezervoar. Jurim za prokletinjom i posmatram kako tone u kristalno bistru vodu. Ono što iz nje ispada su neki staklići i krhotine. Nema para, nema zlata, nema ništa čime bih platio brlju ili paštetu. Pre no što se okrenem od razočaravajućeg prizora shvatam da voda oko krhotina polagano poprima uljano zelenu nijansu. Biće bolje da odavde što pre nestanem.

Oktoibar je pomalo napet mesec. Posebno dok su trajali dani agonije.

Doduše, sad postoji mnogo mesta gde mogu doći do novca. Kase, šalteri, novčanici... Problem je što nemam gde da ga potrošim. Kafane, dućani i bircuzi prekriveni su poluraspadnutim lešinama kao i sve ostalo u opustelom gradu. Srećom, magacini su fino popunjeni, a otkrio sam i tri lepo snabdevena vinska podruma. Problema nema.

Pitam se da li je i u sledećem gradu ovako? Piva i vina će kad — tad nestati i moraću da se snalazim.

Jer ja vodu nikad nisam pio.